

Mally

Jsem Mally.

Žiju ve svém světě.

Vážně nejsem tak zkažená,
jak si připadám?

AGNIESZKA
LINGAS-ŁONIEWSKA

Molly

Text copyright © by Agnieszka Lingas-Loniewska, 2020
Copyright © by Burda Media Polska Sp. z o.o., 2020

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan Novák, 2022
Cover © Anita Modry / Burda Media Polska, 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2523-6 (pdf)

Mally

AGNIESZKA
LINGAS-ŁONIEWSKA

Je lepší své mláďi zničit než s ním neudělat vůbec nic.
Georges Courteline

Molly (slangový název) – 3,4-methylendioxymethamfetamin (MDMA, extáze, XTC) – organická chemická sloučenina, sekundární amin se strukturou podobnou metamfetaminu. Polosyntetická psychoaktivní droga s psychedelickými účinky, projevující se zvýšenou empatií a euforií.

PROLOG

Všechno to mělo být úplně jinak.

Pořád tam byl a čekal na mě, a já jsem, navzdory všemu, nepodlehla svým vlastním démonům. Nenechala jsem se zničit, i když jsem na tom ze všech sil pracovala.

A stejně to dopadlo jinak.

Díky němu.

Díky mně.

Díky ní.

Měla jsem komu děkovat.

Tak strašně jsem na ten den čekala.

Ale najednou... se do toho vložil ten hajzl osud.

A zametl se mnou, jak jsem si zasloužila.

Blbá Molly.

Všechno jsi posrala, tak teď musíš nést následky!

1. KAPITOLA

*V životopisu mám díry
Jointa s DMT špetkou
Stříbrný jsou tu podnosy
Lustry se zlatem lesknou
Prachy na účtech letí
Na Bahamách má konta
V mý káře letíme sjetí
Šlápne na plyn, BMW pětka*

PRO8L3M, Molly

„No tak, o co ti jde?“

„Jestli tu práci chceš, kotě, tak ta sukýnka je asi kapánek moc krátká.“

„Miláčku, já tam budu mluvit do telefonu. Nikdo na mě nebude koukat.“ Upravila jsem si džínovou sukni, jejíž délka vzbudila výhrady.

„Všichni chlapi tam na tebe budou vejrat. Budou slintat na klávesnice, místo aby řešili problémy chudáků zákazníků.“

„Zklidni se. Je to moje první zaměstnání na plnej úvazek. Nekaž mi zábavu.“ Našpulila jsem rty a namalovala si je růžovým leskem.

„No právě, co tě to s tou prací popadlo?“

„Hele, je mi jednadvacet. Už je nejvyšší čas.“

„No, trošku jsi mě překvapila, ne že ne.“

„A navíc, tohle není žádná věda. Počekám si se zákazníkama po telefonu, vyřídím reklamace zatrpklejch dědků, co nadávaj na vysoký účty, a večer budem moct dělat to, co nám jde nejlíp.“

Robson přišel ke mně. Zaklonila jsem hlavu, protože s mojí výškou metr padesát pět vypadali všichni jako obři. On měl něco přes metr osmdesát. Doma vždycky nosil vytahaný trička s nápisy jako: „Kdo má kozy, ten tu vládne“, „Vedoucí mejdanu“ nebo „Viděl jsem tě nahou!“. Kvůli nim jsem ho zbožňovala. A samozřejmě taky kvůli jinejm věcem, ale co si budem povídat, trička v tom hrála důležitou roli. Robert měl skvělou postavu, cvičil, plaval a vůbec si pěstoval nanejvýš lákavý svalstvo. Když šel kalit, rád si oblíkal upnutý džíny, tričko, který zvýrazňovalo jeho hezký tělo, a k tomu sako a vysoký boty. Vypadal vyzývavě a sexy. Hodněkrát jsem se mohla přesvědčit, jak na něj holky v klubu reagujou. A on to, se sobě vlastní nestydatostí, využíval. Taky to byl umělec, krásně maloval a párkrát se mu povedlo svý dílka prodat do jedny z vratislavskejch galerií. Věřila jsem, že má ještě všechno před sebou, a stejně jako on jsem se nemohla dočkat, až se jeho umělecká dráha rozjede naplno.

„Dneska jdem do Fantomu.“

„To si piš, bejby. Nemáš náhodou rande?“ podívala jsem se na něj.

„Ne, Alice dneska pracuje. Proto chci do klubu.“

„Doufáš, že něco ulovíš?“

Robson zkroutil svoje perfektně tvarovaný rty a rukou si pročísnuv blondatý vlasy. Vypadal, jako by ho něco zabolelo. Všimla jsem si, že někdy takhle koukal, když mu něco nebylo po chuti nebo když si v klubu vyhlídnul za oběť nějakou roštěnku a pak se ukázalo, že ta je tam s klukem nebo smrdí cigama. Hned mi bylo jasné, že se něco změnilo a že má zkaženou náladu. Taky už jsem ho perfektně znala a ty jeho stavy jsem dokázala rozkrýt líp než on sám.

„Řeknu ti, že to s tou Alicí asi zkusím.“

„Jako že budeš dělat poslušného manžílka?“ vyprskla jsem smíchy. „Si děláš prdel.“

„Zkusím to.“

„No, lehký to mít nebudeš, krasavče.“ Jemně jsem ho boučhla pěstí do paže.

„Uděláme dneska někoho?“ pokračoval trochu zasněně, jako by si toho ani nevšimnul. Páni, ta Alice mu fakt popletla hlavu. Výborně!

„Co třeba nějaký auto? Docela bych se projela.“

„*Good idea!*“

„Tak se uvidíme večer! V devět ve Fantu!“

„Páčko!“

„Běžím do práce.“

„Hahaha, to jsem zvědavej, jak dlouho tam vydržíš.“

„Vodprejskni, Robsone!“

Je fakt, že to zaměstnání byla nuda bez žádnéjch vyhlídek. Ale platili za mě pojištění a nakonec sedět na infolince mobilního operátora nebyla zas taková dřina. Absolvovala jsem dva pohovory, dokázala jsem se prodat, pusa mi jela jedna radost a nevypadala jsem nejhůř. Akorát jsem trpěla mukama, když jsem se musela nasoukat do černejch kalhot

a světlý halenky, vlasy stáhnout do culíku a mluvit bez žvejky v puse. Žvejkačky pro mě byly jako droga a stejně tak boty na platformách a rychlá jízda autem. A protože jsem vlastní auto neměla, naučila jsem se, jak si takový dopravní prostředek půjčit kdykoliv a kdekoliv se mi zachtělo. Robson byl zase geniální kapsář. Seznámili jsme se v dětství, i když už jsme vlastně dávno dětma nebyli. Robert byl o dva roky starší než já a jeho babička mu odkázala menší byt, ve kterém jsme teď oba bydleli. Matka ho dala do děčáku, když byl ještě malej. Otce neznal vůbec a babička byla moc stará a nemocná, než aby se o něho starala. Tak skončil v sirotčinci. Stejně jako já. Můj příběh byl ještě zpackanější. Máma umřela brzo a fotr... Co si budem povídat, možná se snažil dělat otce, ale moc mu to nešlo. Seděl v base a já mezitím... nechci o tom mluvit. Každopádně jsme od té chvíle byli s Robsonem nerozluční. Pak si nás oblíbila jedna ženská ze sociálky a zařídila, že jsme se spolu dostali do první náhradní rodiny. Byl to děs a hrůza. Vojenskej dril, tresty a v noci bezpodmínečně zhasnuto, rolety zatažené. Nebýt Robsona, nevím, jak bych to tam vydržela. Ve druhý domácnosti už to bylo mnohem lepší a nějak jsme to přežili. Spojovalo nás mizerný dětství, společný dospívání v náhradních rodinách, kde se občas děly věci, a pak i společný bydlení. K tomu se přidala řada průšvihů, který nás sblížily ještě víc. Přitom se nám pořád jako zázrakem dařilo vyhýbat se následkům. Což bylo od osudu moc hezký, protože vzhledem k tý hromadě průserů, kterýma jsme si prošli, nad náma snad opravdu musela bdít nějaká nadpozemská síla. Možná uznala, že na děcka, co vyrůstala bez vzorů, jsme si nevedli špatně. Oba jsme byli schopní zloději. Kradli jsme všude. V potravinách, v sekáčích, na benzinkách (i když tam neradi), v obchoďácích, drogeriích, knihkupectvích. Oba jsme rádi četli, ale na knihy jsme neměli peníze. V knihovně, kam

jsme se zapsali, byl problém sehnat jakékoli novinky. Výjimkou nebyly ani takovýchle situace:

„Chtěla bych si půjčit *Neuromancera*.“

Knihovnice se na mě podívala jako na blázna.

„Milá slečno,“ řekla laskavým hlasem. „Tohle je jedna z TĚCH knih, co si je lidi půjčují a pak je nevrací.“

„To je jako kradou z knihovny?“

Rozhodla jsem se to napravit. Za pár dní se naskytl příležitost. Z knihkupectví jsme si tenkrát odnesli nejen nové vydání *Neuromancera*, ale i další dva díly Gibsonovy trilogie. Když jsme je přečetli, darovali jsme je knihovně. Stejně jsme naložili s *1984 a Farmou zvířat* od Orwella, *Podvolením* od Houellebecqa nebo Puzovým *Kmotrem*. Nejdřív jsme knihu šlohlí, a když už jsme ji měli přečtenou, odnesli jsme ji do knihovny jako dar. Aby se neřeklo, že okrádáme autory. Nebo aspoň ne tak docela. Myslím, že jsme jim to tak nějakým způsobem vynahrazovali. Prostě jsme byli takoví dnešní Robin Hoodové. Ukradli jsme třeba žrádlo pro zvířata a pak jsme krmili toulavý kočky. Nebo psa od sousedky, co třela bídu s nouzí. Věděli jsme, jaký to je být na mizině, a tak jsme pro chudou sousedku nebo toulavou kočku vždycky něco měli.

Jednou jsem u Kauflandu narazila na sbírku pro nadaci pečující o zvířata. Lidi tam házeli sáčky s krmivem, nějaký granule, moc tam toho nebylo. Zastraní sobci! Tak jsme s Robsonem zajeli do sousedního supermarketu a udělali tam pořádný žně. Sklidili jsme nejen jídlo, ale i deky, prostěradla, čisticí prostředky, tohle všechno přece bylo potřeba, aby taková nadace mohla fungovat. Vrcholem světa bylo, když jsme šlohlí mop, který si Robson schoval pod čepici. Tyč jsem pak jednoduše odnesla, poté co jsem z ní odstranila všechny čárový kódy. Holky přece musej něčím vytírat kočičí a psí kotce. Můj kámoš se tenkrát vyjádřil, že na podobnou akci

už se mnou nikdy nejde. Krást knížky, cédéčka, třeba i jídlo, to prej ještě chápe, ale smeták?! Chechtali jsme se tomu jako blázni. Za to zvířátka, ta se měla!

Úplně nejradši jsem si ale „půjčovala“ auta. V přihrádkách, pod sedadly nebo vzadu se vždycky daly najít nějaký věci. Čokoládový tyčinky, pití, cédéčka, knihy, noviny, hadry, nákupy, kondomy. Bylo to trochu jako výprava do supermarketu. Otevírat autáky mě naučil můj bejvalej, kterej teď vlastnil klub, kšeftoval s autama a vůbec dělal spoustu věcí na hraně zákona. Když jsem se s ním seznámila, bylo mi patnáct. Chodili jsme spolu dva roky, načež se se mnou rozešel, když se mu podařilo zbouchnout jednu holku, co ji měl takřikajíc bokem. Baron, tak si totiž říkal, z toho dvakrát nadšenej nebyl, ale otcovství nepopíral, a tak jsem uslyšela jen: „Sorry, Molly, totálně se mnou vymrdala“.

Podle mě to teda bylo spíš opačně, ale moc jsem to neřešila. Nijak zvlášť jsem to neprožívala, s Baronem jsem se skvěle bavila, naučil mě spoustu užitečnějch věcí a zůstali jsme více méně v kontaktu. Občas totiž obchodoval i s kradenejma autama. Když jsem si „vypůjčila“ nějakou lepší káru, dala jsem svému bejvalému vědět, a jakmile jsem se nabažila jízdy, kořist jsem mu předala. Samozřejmě mi za to přihrál nějakou tu sumičku.

A proč jsem se musela takhle prohánět? Robson tomu říkal „adrenalinový úlety“. A já? Věděla jsem, proč to dělám. Jen já a nikdo jinej.

Ten večer začal úplně standardně. Dali jsme si pizzu, zapili ji pivem koupeným ve večerce a vyrazili do klubu. Často tam pařili Baronovi kluci, takže jsem tam byla jako doma. Navíc nás tam s Robsonem všichni znali. Byli jsme takřikajíc mezi svejma. Když jsem ale toho večera vešla dovnitř, spatřila jsem skupinku kravaťáků, jak si hoví v jednom z větších boxů. Byli hluční, nevybíravě vtipkovali a pokřikovali na servírky.

„Šéfové si přišli povyrazit.“ Robson na mě mrknul a usmál se na barmanku Agátu, která pro něho měla slabost a vždycky mu dávala drinky grátis.

„Jasně, na krku kravata a z bot jim čouhá sláma,“ pronesla jsem mrzutě.

„Teda, ty musíš vždycky všechny hodit do jednoho pytle.“

„Taková už jsem, a proto mě máš rád. Jdu si zatrsat.“

„Běž, kotě. Hned za tebou přijdu.“

Když jsem šla kolem boxu s pány manažery, zahlédla jsem ho. Měl tmavé oči, téměř černé vlasy, široká ramena a asi byl vysoký – těžko říct, protože seděl, ale i tak byl vyšší než jeho partáci. Když jsem procházela kolem stolu, soused mu zrovna o něčem vášnivě kázal a pan tmavookej jen kejval, aniž by ze mě spustil pohled. Usmála jsem se pod nosem a zamířila na parket.

Jasně kámo, jen se koukej. Nemám ráda bílý košile, blbý vtipy a spořádaný chlapečky, co se neuměj bavit. Tenhle ale upoutal mojí pozornost, ani jsem nevěděla proč. Tančila jsem do rytmu dunivý hudby a představovala si, jak jde ke mně, skutečně vysoké, ještě vyšší než Robson, a já cítím kořeněnou vůni jeho parfému. Zhluboka se jí nadechnu, on si toho všimne a pronese nějakou drzost. V tu chvíli se ukáže, že to vůbec není nudnej kravaták a možná nás dokonce něco spojuje. Vidím jeho oči, je v nich zájem, dokonce zahlédnu pár šedivých vlasů na spáncích, který mu dodávají charakter. Nakloní se a pak ucítím na svých bocích jeho velký ruce. Bez okolků si mě přitáhne k sobě a já, místo abych se naštvála, se přitisknu k jeho pevnému tělu. Jo, je tvrdý a mohutný. Nejspíš jako jeho další údy...

Vyprskla jsem smíchy. Hihňala jsem se, jako by mi přeskočilo. To jako vážně, Molly? Praštila ses do palice? Zvedla jsem ruce a soustředila se na hudbu. Vůbec jsem nechápala, proč ve mně ten chlápek vyvolal tak zvláštní myšlenky.

Tančila jsem, aniž bych vnímala okolí. Dav, kouř, dunivý beat a rytmus, kterej jsem vnímala každou buňkou svého těla – to bylo moje. Cítila jsem se skvěle, tady bylo moje místo. Jen já, hudba a můj svět. Žádní lidi. Žádná budoucnost. Jen já, teď a tady.

Najednou jsem si všimla, že velmi blízko mě někdo tančí. No jasně, jako obvykle. Když nebyl nablízku Robson, pokaždý se na mě nalepil nákej slizoun. Otočila jsem se a už jsem chtěla vychrlit něco hnusného, ale místo toho... se můj pohled zabořil přímo do jeho karamelově hnědejších očí. Nebyly totiž jen tak obyčejně tmavý, ale přesně karamelový. Jako bych je odněkud znala.

*

Na tu akci se mi vůbec nechtělo, ale můj společník a kamarád Jacek na mě dost tlačil. Právě jsme podepsali smlouvu na novou stavbu a on usoudil, že si zasloužíme oslavu. Byla to naše pátá společná zakázka a páté sídliště ve Vratislavi, které měla naše firma postavit. A tak jsme popíjeli a oslavovali ten nepochybný úspěch.

Jacek nám rezervoval stůl ve Fantomu. Zrovna tady jsem se bavit nechtěl, ale Jacek to nevěděl. Byl to dobrý kamarád, přestože v leccems můj pravý opak. Sám jsem byl klidný, spořádaný, racionální. On byl bláznivý, nedočkavý, rád riskoval. Oheň a voda. Přesto jsme si výborně rozuměli a teď jsem trochu litoval, že jsem mu neřekl, že v tomhle klubu nic oslavovat nechci. Důvodů bylo několik. Potřeboval jsem ještě čas... Ale teď... mi vše připadalo tak, jak má být. Zrovna když už jsem si myslel, že večer bude úplně na nic, podíval jsem se směrem k baru a v tom okamžiku jsem ji zahlédl. Seděla na vysoké stoličce a smála se něčemu, co říkal její parták. Na

sobě měla krátkou sukni a top s odhaleným břichem. Dlouhé, hezky tvarované nohy, světlé vlasy po ramena a v obličejí posměšný výraz. Byla neuvěřitelně půvabná, štíhlá, i když ne hubená, a neuniklo mi, jak její hezky vyvinutá ňadra narážejí na látku přiléhavého svršku. Když seskočila ze stoličky, byla pořád menší než její kamarád, mohla mít nanejvýš metr šedesát. Malý, protivný skřítek. Přesně to mě napadlo. Její krása a skvělá postava ale způsobily, že se moje myšlenky stočily úplně jiným směrem. Když zamířila na parket, okamžitě jsem se rozhodl.

„Hned jsem zpátky,“ prohodil jsem směrem k Jackovi, a ještě zahlédl jeho udivený pohled. Nebyl jsem ten typ člověka, co sebou začne šít, jen co zaslechne hudbu.

Když jsem se k ní na parketu přiblížil, vycítila za zády mou přítomnost a ztuhla. Prudce se otočila, jako by mě chtěla uhodit nebo seřvat, ale najednou se zarazila. Chvilí na mě koukala a lehce se pohupovala. Nakonec se koutkem úst pousmála. Ten úsměv jsem dobře znal. Pamatoval jsem si ho.

Přistoupila ke mně, stoupla si ve svých neuvěřitelně vysokých platformách na špičky a zahulákala mi do ucha:

„Hodláš se na mě přilepit?“

Znejistěl jsem.

„Ne, já... nechtěl jsem, chci říct...“, začal jsem koktat. Úplně mě zaskočila.

Vtom se hlasitě rozesmála, přitiskla se ke mně celým tělem a objala mě. Začala se pohupovat, i když hrála energická klubová muzika.

„Klídek, kámo. Můžeme se spolu pobavit, nevypadáš, že bys byl úchyl.“

Přistoupil jsem na její hru, i když jsem na takové chování nebyl zvyklý. Objal jsem ji v pase a začal se s ní mírně pohupovat, ne zrovna moc do rytmu.

„Máte firemní večírek?“ zeptala se a já ucítil její mátově-alkoholový dech. Nevím proč, ale hrozně to na mě zapůsobilo.

„Tak nějak.“

„Bílý límeček, co?“ zaklonila se a zadívala se na mě. Pak mi stiskla paže. Měl jsem na sobě bílou košili s rukávy vyhrnutými k loktům a kalhoty od obleku. Nestačil jsem se převléknout, přijeli jsme do klubu přímo z kanceláře.

„Na to...“ neodpověděl jsem, protože mi nečekaně vyhrnula košili z kalhot a podívala se mi na břicho. „Co to děláš...?!“

„No to mě poser! Hotovej pekáč buchet! Ty seš teda ne-tradiční šéfík! Líbíš se mi.“

Upravil jsem se, podíval se na ni a zakroutil jsem hlavou.

„Vždycky takhle vysvlíkáš cizí mužský na parketu?“

Pokrčila rameny a odmítavě zavrtěla hlavou.

„Ne. Jen někdy.“

„Jak se jmenuješ?“ zeptal jsem se, i když jsem nemusel.

„A ty?“

„Já jsem byl první.“

„Poslední budou prvními.“

Ušklíbl jsem se. Lezla mi na nervy. Ale zároveň byla zábavná. Takovou jsem si ji pamatoval. Škoda, že si ona nepamatovala mě.

„Viktor.“

Cukla sebou, ale za okamžik se už zase vlnila v tanci. Připomínala mi Umu Thurman v té kultovní scéně z *Pulp Fiction*. Zrovna tak uvolněná a nenucená. Svobodná. Příjemně odlišná. Usmál jsem se.

„No vida, pan suchar se usmál. Vidím, že máš pozitivní vztah k zubařům. Jsem Molly,“ vychrlila ze sebe jedním dechem a zamířila k baru.

„Co? Jak? Počkej!“

Ani se neohlédla. Přistoupila k baru, kde stál ten dlouhán, a ukázala barmanovi dva prsty. Za chvíli už v ruce držela drink.

„Takže se jmenuješ Molly,“ řekl jsem, aniž bych z ní spustil oči.

„Správně, pane seriózní.“ Seděla teď opřená loktem o bar, hlavu mírně nakloněnou svým směrem.

„Kdo to je?“ Dlouhán jí položil ruce na ramena a se zájmem si mě prohlížel.

„Bílej límeček,“ řekla a položila mu hlavu na rameno. Celou dobu ale koukala na mě.

„Čau, jsem Robson.“ Podal mi ruku.

„Viktor, ahoj,“ opětoval jsem stisk. Obrátil jsem se zpátky k ní: „Popovídáme si?“

„Roztočíme to!“ Molly zamířila směrem k boxu, kde seděli moji kámoši. Ten divný Robson ji těsně následoval. „Představíš nás kamarádům?“ jako by mi hodila výzvu.

„Jasně,“ zamumlal jsem. Podíval jsem se na své spolčníky. „Hele, poslyšte, tohle je Molly a Robson, to je Jacek, Ondřej, Martin, Petr a Erik,“ představoval jsem popořadě kámoše a svého spolčníka. Ti se jen přiblblle křenili a jeden za druhým vstávali jako ve škole, když paní učitelka kontroluje docházku.

„Super. Vidím, že je to tu jako na pohřbu. Co se trochu odvázat? Mám zavolat kamarádky?“ Molly se napila piva, co stálo před Jackem, a olízla si rty.

„Jasně!“

„Sem s nima!“

„Skvělejší nápad!“

No jo, mí kamarádi by museli být slepí, aby reagovali jinak.

Molly kývla na čtveřici holek u baru. Netrvalo dlouho a v našem boxu bylo plno a veselo. Přistoupila ke mně a vzala mě za ruku.

„Sednem si?“ Vklínila se na místo vedle Jacka a přitáhla mě k sobě. Její kámoš zaujal místo z protější strany, ostatní holky se usadily mezi mými kamarády. Za okamžik se objevila servírka a začali jsme si objednávat. Nálada stoupala, vzduchem litaly nevybíravé žerty a hlasitý smích řinčel v uších. Molly seděla vedle mě, popíjela drink a vypadala spokojeně. Nenápadně jsem se na ni podíval a naklonil se. Ucítil jsem její vůni, lehkou, jemnou, ne jako ty dusivé parfémy, co používaly některé ženy.

„Dělá ti dobře, když můžeš všechno převrátit vzhůru nohama?“

„Ne, pane rozvážnej,“ zakroutila hlavou. Nasával jsem tu vůni jako blázen. Připomínala mi slunce, moře, svobodu. Byla dokonalá. Polkl jsem.

„A jak tomu teda říkáš?“

„Jsem sociální aktivistka.“

Byla fascinující. Něco jsem tázavě zamumlal a ona se zasmála.

„Mám ráda, když se ostatní cítí dobře. Krom toho, co je to za pařbu, samí chlapi? Nuda.“ Najednou se usmála, zvědavě se na mě podívala a zabodla mi prst do paže.

„Sakra, ty máš bicák.“

„Bicák?“ přimhouřil jsem oči. „Co je to za nomenklaturu?“

„Normální, takhle mluvěj všichni,“ odpověděla pohotově. „Tak jak je to s tebou?“

„Snažíš se mě sbalit?“

„Ale kdepak!“ zamrkala trochu teatrálně. „Jen s tebou probírám problémy třetího světa.“

„Jasně, proto jsi sem přišla,“ zvažněl jsem a pokýval hlavou.

„Jak jinak?“ podivně se ušklíbla, kývla hlavou a zvrátila oči v sloup.

Hned nato se Robson zvedl a rozloučil se.

„Tak já jdu, zavoláme si, zdar, ségra.“

„Pa pa!“ Zamávala mu. Pak se podívala na mě. „Chceš si užít?“

„Jak to myslíš?“

„Jinak než ty.“

„Jak víš, jak...“, začal jsem, ale Molly už vstávala a natahovala ke mně ruku.

„Jde se, Viko,“ koukala na mě a žvýkala u toho žvýkačku.

„Viko?“ vyprsknul jsem.

„Panna, nebo vorel, rozhodni se.“ Vyfoukla velkou bublinu, která hned praskla a přilepila se jí na plné rty.

Byl jsem vzrušený. A totálně rozladěný.

V mžiku jsem se rozhodl. Vzal jsem ji za ruku, a když jsem ucítil její teplou dlaň, tělem mi projelo zvláštní zachvění.

Koukal jsem jen na ty vlnící se vlasy v barvě pšeničného lánu a kratičkou džínovou sukni, která odhalovala štíhlé nohy. Vůbec jsem nechápal, co se děje, mělo to proběhnout úplně jinak. Ale tohle byla Molly. Melanie Tarczyńská. Holčička, která mi v pěti letech demolovala stavby z Lega. Mně bylo dvanáct a z duše jsem ji nenáviděl. A pak... se stalo to, co se stalo.

Když se Molly dozví, jak to ve skutečnosti bylo, začne mě nenávidět. Proto jsem se rozhodl, že budu jako ona – budu žít okamžikem.

2. KAPITOLA

*Your head is humming, and it won't go, in case you don't know,
The piper's calling you to join him,
Dear lady, can you hear the wind blow, and did you know
Your stairway lies on the whispering wind.*

Led Zeppelin, *Stairway to Heaven*

Ruku v ruce jsme vyběhli z klubu. Smála jsem se na celý kolo, bylo mi jasný, že můj kámoš nejmíň dva tyhle suchary obral. Tenhle tejdén bude na jídlo dost. A navíc byla legrace. Podívala jsem se na svou společnost. Vypadal pobaveně, i když tu a tam se na mě zadíval těma karamelově hnědýma očima, jako by mi chtěl něco říct. Ale hned to zas vzdal.

„Moc všechno řešíš,“ řekla jsem s klidem a dál ho táhla směrem k parkovišti.

„Zato ty seš jako ztřeštěná. Tohle děláš vždycky?“

„Nemám ráda nudu. Pojď, projedem se.“

Rozhlídla jsem se a pohledem zavadila o tmavězelený mustang z roku 1969.

„To mě poser,“ zašeptala jsem v úžasu.

„Co?“

„Tenhle bude náš.“ Vyndala jsem z kabelky dlouhou, plochou planžetu.

„O čem to mluvíš?“ Viktor na mě ohromeně koukal.

„Klídek, vyznám se v tom.“ Zasunula jsem kovovou planžetu do škvíry mezi dveřma a nepatrně zatáhla. Mustang neměl elektroniku, takže to bylo banální. A zábava, ta byla zaručená. Nadzvedla jsem stavitko zámku a za okamžik už byly dveře otevřené. Nastoupila jsem a otevřela dveře na straně spolujezdce. „Tak polez!“

Viktor na mě chvíli koukal, ale za necelejch třicet vteřin už seděl vedle mě.

„Připoutej se.“ Chvíli jsem šmátrala u zapalování, než zavrňela stará americká V-osmička a já ucítila rozkoš jako při obzvlášť smyslným mazlení. Podívala jsem se na Viktora. Hmm, proč ne. Zařadila jsem zpátečku, pak jedničku a vyjela na ulici.

„Uvědomuješ si, že jsi zrovna ukradla auto?“ Viktor si zapnul pás. Koutem oka jsem zahlédla, že si mě pozorně prohlíží.

„Půjčila jsem si ho. Projedem se a pak ho vrátíme.“

„Kde ses to naučila?“

„Tak různě. Uff, ještě že je to manuál. Automatický převodovky nemám ráda, nemaj osobnost.“ S požitkem jsem zařadila trojku a pak čtyřku. Jeli jsme směrem na Jagodno, odkud jsem chtěla pokračovat východním obchvatem. Tam ten auták ukáže, co umí!

„Ale...“ Viktor chtěl něco říct, jenže v tu chvíli jsem prudce zabočila, zadek vyletěl do strany a málem jsme se obrátili

o sto osmdesát stupňů. Otočila jsem volantem a za pištění pneumatik jsem vyrovnala směr.

„Muziko, hraj!“ vykřikla jsem a zapnula starý přehrávač se zamontovanou empéetrojkou. „Uvidíme, co majitel týchle nádhery poslouchá.“

Když začala písnička *Stairway to Heaven* od Led Zeppelin, uznale jsem kývla.

„Teda, ten má vkus. I když já mám radši rap nebo hip-hop. A ty, Viko?“ Koukla jsem po svém spolujezdci. Svíral držadlo nade dveřma a upřeně koukal na silnici. „No tak, klídek, vždyt jedem jen sto šedesátkou.“

„Jestli nás chytí policajti, tak nás zavřou.“

„Teda, ty seš fakt suchar. Vodvaž se, poddej se tomu,“ napřáhla jsem ruku k jeho obličejí a pohladila ho po tváři. Neucuknul přede mnou. Co si budem povídat, líbil se mi. A přitahoval mě. Krom toho... jsem ho chtěla zlomit. Takový hodný chlapečky jsem měla ráda. Nakonec se většinou ukázalo, že vůbec nejsou tak spořádaní, jak vypadali na začátku.

„Zdá se, že jsem se poddal tobě.“

„No, ne že bys nějak moc vzdoroval.“

Uslyšela jsem, jak vyprsknul, a podívala jsem se na něho. Smál se a kroutil hlavou.

„To už je mnohem lepší, bejby. Tady odbočíme.“ Šlápla jsem na brzdu, pneumatiky zaúpěly, zadek vylítnul do strany a my jsme plnou parou vjeli na polní cestu nedaleko sjezdu na Svatou Kateřinu.

„Co děláš?“

„Párty pod hvězdama. Neboj, neublížím ti.“

„Tohle říkaj v každém filmu. A pak přijde hrdina o hlavu,“ odpověděl, ale nepůsobil už tak upjatě.

„Přece jen se dokážeš vyčilovat. Good! A pokud ještě ztratíš hlavu, tak to bude sranda,“ zasmála jsem se.

Když jsme vjeli na vyježděnou cestu, začalo auto vrávorat a musela jsem hodně zpomalit. Pevná náprava mustangu neměla takovej povrch ráda. Tohle bylo ideální auto na dálnici, tam svištělo jako ďábel. Ale v přírodě ne. Nakonec jsem zastavila a zesílila hudbu.

„Vystupovat!“

Když už jsem byla venku, podívala jsem se vzhůru na hvězdnaté nebe. Byla teplá, nádherná červenová noc. Blížil se úplněk a měsíc svítil dost silně. Mohla jsem tak dokonale pozorovat, jak mě Viktor hltá očima. Vonělo to tu nějakajma travinama, v okolí byla pole. Připomnělo mi to dětství, když jsme s rodiči jezdili na vesnici k nějakajm vzdálenejm příbuznejm, se kterejma jsme jinak neudržovali kontakt. Sundala jsem si boty, pohodila je vedle auta, pak jsem rozpráhla ruce a začala se točit dokolečka.

Nakonec jsem se zastavila a podívala se na Viktora, jak stojí opřenej o auto, paže překřížený, a tváří se vážně.

„Co to děláš?“ zeptal se a stáhl obočí.

„Točím se se zeměkoulí. Zkus to taky a koukej přitom na hvězdy. Pronásledují mě...“ Koukla jsem vzhůru a lehce jsem zavrávorala. Rozběhla jsem se směrem k Viktorovi a v plné rychlosti jsem do něho narazila. Chytil mě za ruce a zastavil.

„Proč to děláš?“ zeptal se tiše.

„Protože můžu!“ pokrčila jsem rameny. „Neprud, pane mrzutej. Tohle asi v tý svý velký, úžasně lukrativní firmě neděláš, co? Můžeš si do svejch aktiv zapsat ,žil jsem s radostí a na plný koule?“

„Někdy to tak úplně nefunguje,“ zakroutil hlavou, ale dál mě držel za paže.

„Ale může. Nikdo nám to nezakáže,“ zasmála jsem se. „Rozhodujeme o sobě sami. Kdysi dávno někdo rozhodnul za mě

a já jsem si pak slíbila, že už to nikdy nikomu nedovolím. Tak si teď dělám, co chci.“

„Nemůžeš dělat něco, co je v rozporu s platnými pravidly.“

„A kdo tyhle pravidla vymyslel? Proč má bejt moje pravidlo horší, když je přece moje?“

Zamračil se. V jeho očích se objevil záblesk. Byl naštvanej, ale taky vzrušeněj. Cítila jsem to. Cítila jsem ho.

„Seš anarchistka.“

Zasmála jsem se. Přistoupila jsem k němu a objala ho kolem krku. Jeho ruce sjely dolů a objaly mě v pase. Držel mě jemně, ale odhodlaně. Jeho tělo bylo napjatý a pevný. Sevřela jsem jeho paže, ucítila mohutný bicepsy a teplo sálající z jeho kůže, pronikající tenkou látkou elegantní košile. Jeho příjemná vůně se mísila s podmanivým aroma červnový noci a vytvářela neopakovatelnou, vzrušivou kompozici. Mohla bych ji nasávat donekonečna. To jsem taky dělala. Zhluboka jsem se nadechla a ucítila, jak mým tělem prostupuje příjemné horko. Podívala jsem se mu zpřímá do očí.

„Jsem Molly. A tvořím si svůj vlastní svět,“ zašeptala jsem a začala ho líbat.

*

Když se její ústa dotknula těch mých, úplně mě to rozhodilo. Byla horká, krásně voněla a tiskla se ke mně svým drobným tělem. Došlo mi, že nejspíš cítí, jak moc jsem vzrušený. V tu chvíli jsem nemyslel na nic jiného, než že ta krásná, bláznivá holka se tiskne ke mně a líbá mě tak, jak to ještě nedělala žádná jiná žena. Uchopil jsem ji v pase, otočil a opřel o auto. Jednu ruku jsem zabořil do jejích hustých vlasů, druhou jsem ji objal v pase a začal vášnivě opětovat polibky. Naše jazyky se dotýkaly, sténala, a já jsem se o ni otíral a cítil, že mám erekci

jako nadřzený teenager, co se poprvé muchluje s holkou. Molly mi opět vytrhla košili z kalhot a její drobné, chladné ruce začaly putovat po mých nahých zádech, aby se pak přemístily dopředu. V mžiku mi rozeplula pásek u kalhot a strčila mi ruku do slipů. Zasténal jsem. Sevřela v prstech můj tvrdý penis. V hlavě jsem měl úplně prázdkno. Poprvé v životě mě nějaká žena přivedla do takového stavu.

„Molly, nesmiš...“, řekl jsem tiše, když se její ruka začala pohybovat nahoru a dolů.

„Ten je teda velkej a tvrdej. To kvůli mně?“ zašeptala s ústy u mé šíje. Ucítil jsem na kůži její horký dech a úplně jsem se přestal ovládat. „Takovej slušnej pan kravaták, kdo by to byl řek, že pod tím perfektně nažehleným kvádrem je takovej alfáč.“

„Molly, nedělej...“

„Co?“ zeptala se a já jsem v obličejí ucítil její horký dech. „Tohle?“ začala rukou pohybovat ještě rychleji. Ucítil jsem její jazyk na kůži na krku.

„Sakra...“, hlasitě jsem zasténal a zaklonil jsem hlavu.

„Přesně tak, Viktoro. Otevři oči a podívej se na ty zatracený hvězdy.“

Sevřel jsem rukama její paže, koukal jsem na nebe plné hvězd a cítil jsem, že mě za chvíli zachvátí šílenství. Vtom Molly popadla mou ruku a strčila si dva prsty do pusy.

„Kurva!“ vypravil jsem ze sebe a podíval se do jejích rozjiskřených očí. Usmála se a v tu chvíli jsem úplně uletěl. Otrásal mnou orgasmus, zatímco ona zaníceně cucala moje prsty. Já... Měl jsem v životě spoustu žen, ale něco tak bláznivýho jsem nikdy nedělal. Nikdy jsem nebyl tak šíleně vzrušený jako teď. A to se ani nesvlékla.

Molly vyndala ruku z mých kalhot a zašátrala v tašce po kapesníku. Jeden mi dala, druhým si utřela ruku. Celou dobu

na mě koukala. Jako by nad něčím přemýšlela. Nakonec se tiše zasmála.

„Překvapil jsi mě. Seš roztomile sprostěj, když to na tebe přijde.“

Upravil jsem se, zašátral jsem v přihrádce auta a podal jí vodu. Sám jsem si otevřel druhou láhev.

„Dobřej nápad, žes tam nakouknul. Vždycky se tam najde něco k snědku nebo k pití.“

„Já tyhle věci nedělám,“ odpověděl jsem tiše, když jsem vypil celou láhev.

„Nejíš, nepiješ, nemíváš orgasmus? Nelži, Viko.“

„Nedělám tyhle věci se ženskýma, co sotva znám.“

„Já taky ne.“

Přísně jsem se na ni podíval. Vyprskla smíchy.

„No bože, to byl vtip. Ale nechodím do postele s cizíma mužskýma.“

„Já nejsem cizí.“

„To je návrh?“ zvedla obočí.

„Příslib.“

„Hm, uvidíme. Tak jo, zvedáme kotvy, hodím tě domů a pak vrátím auto.“

„Kde ho chceš nechat?“

„Někde u klubu, třeba si ten borec naší krátkodobý výpůjčky ještě nevšimnul.“

„Krátkodobý...“ vyprsknul jsem.

„Tak šup, frčíme zpátky.“

Řekl jsem jí adresu, kam mě má zavézt. Bydlel jsem v luxusním bytovém domě ve čtvrti Klecin. Navigoval jsem ji, jak tam dojet. Vůbec jsem nechápal, co se právě stalo. Ale věděl jsem, že tím to neskončí. Ona si to možná neuvědomovala.

„Zaboč na to parkoviště,“ ukázal jsem místo, kde jsem obvykle parkoval.

„Padej, Viko, musím to auto vrátit.“

„Ne, Molly,“ podíval jsem se na ni a lehce se usmál. „Ty padej.“

Přimhouřila oči a podívala se na mě našťvaným a zároveň ohromným pohledem.

„Co blbneš?“

Naklonil jsem se a prsty jsem se dotknul jejích vlasů. Podíval jsem se jí do očí a zahlédl v nich záblesk, který naznačoval, že Molly není až taková drsňačka, jak se dělá. V jejím pohledu byla touha a něha. Nejspíš si to ani neuvědomovala.

„Ne, sladká Molly. Projížďka skončila. Ukradla jsi moje auto. Ten mustang je můj, krasotinko. Takže teď padej.“

3. KAPITOLA

*Remember when we had it all?
Remember when you took my calls?
You were my whole world
You were my whole world
Not a thing said to me
Question now if my heart bleeds
You were my whole world
You were my whole world.*

Sia, Midnight Decisions

Vzbudila jsem se asi v deset. Cítila jsem, že vedle mě někdo sedí a civí na mě.

„Sakra, Robsone, zmiz odsud!“

„Vstávej, ženská! A okamžitě mi řekni, vo co gou.“

Podívala jsem se na svýho kámoše, jak sedí v boxerkách na mojí posteli a zírá na mě modrejma očima. Světlý vlasy rozčuchaný, na tvářích jemné strniště. Vypadal jako model z kalifornskejch časopisů o surfařích.

„O čem to vůbec mluvíš?“

„Ty ses od toho kravatáka nechala hodit domů? Nemélas náhodou šlohnout nějaký ten auták?“

Promnula jsem si obličej a zašklebila se.

„Vypůjčit si, zlato.“

„Whatever! Tak co?“

„No, půjčila jsem si. Zelenýho mustanga.“

Robert na mě jen nechápavě zíral.

„To jako chceš říct, že von pak tu ‚půjčenou‘ káru řídil?“

„Ne, chci říct, že to bylo jeho auto,“ obrátila jsem oči v sloup.

„Eeee...“ můj kamarád teď nevypadal dvakrát inteligentně.

Nakonec se v jeho očích objevil záblesk pochopení.

„No, vidím, že mozkový závity zapracovaly.“

„Jakože jsi mu šlohla jeho auto?“

„No, smůla, co?“

Robert si lehl na postel a propukl v smích. Držel se za ten svůj ukázkovej pekáč buchet a otřásal se jako v nějakým záchvatu, z očí se mu kutálely opravdový slzy.

Koukala jsem na tu podívanou a tvářila se kyselé. Když už přicházel k sobě, zamračila jsem se.

„Už? Můžu pokračovat? Nebo mám volat záchranku?“

„Ale no tak...“ tu a tam vyprsknul, ale pomalu se uklidňoval. „Jak se to stalo?“

„Úplně normálně. Bavili jsme se v klubu, byla to zábava. Vyšli jsme ven, já zahlídla toho zelenýho krasavce a hned jsem šla na věc.“

„To jakože on tě viděl, jak kradeš jeho...“ Robert na mě ukázal prstem.

„A co? Nejspíš z toho měl prču.“

Zase přiblíble vyprsknul a já jsem po něm hodila ne zrovna přátelskej pohled.